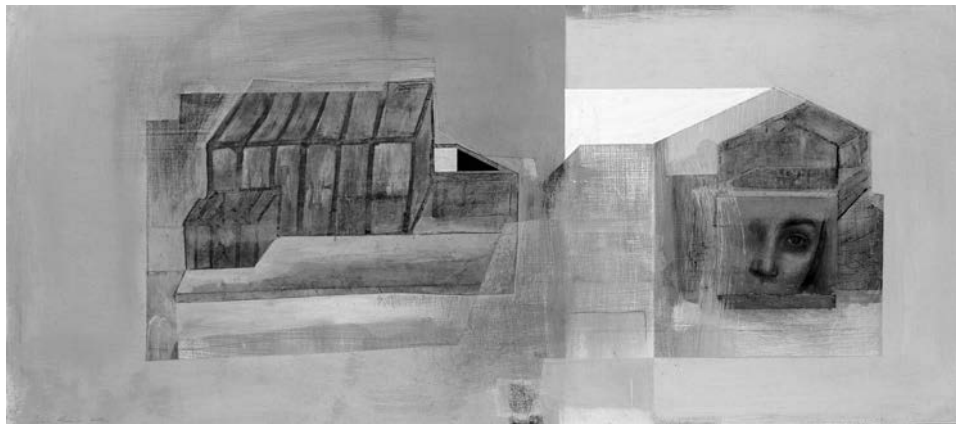

lakik". Az anyává „érés” lelki aspektusa már rég megszületett a költői énben, míg a testi csonkolás (ovarium) hátráltatja a gyermekáldás pillanatát. A grillázsteraszról nem nehéz a fenti idézetsorozat alapján belátni: a belső gyermeki én lelki traumája visszaköszön a *sejtburjánzás* című utolsó ciklus darabjaiban, hogy aztán el lehessen mondania: „színtelen vagyok, fonákja önmagamnak, / hiányzik a simábbik felem” (*szélcsend*).

*

A győri születésű, Budapesten élő Horváth Veronika írásai már számos irodalmi folyóiratban jelentek meg (*Tiszatáj, Múút, Új Forrás, Pannon Tükör, Napút, Várad, Helikon Sikoly, Irodalmi Jelen, Spanyolnátha* stb.). Ígéretes költőt ismerhetünk meg első kötetéből, melynek erősségét, értékkoherenciáját már Győrffy Ákos a könyv fülszövegében is kiemeli: „Horváth Veronika *Minden átjárható* című könyve emlékezetes, megrendítő, kifejezetten erős verseskötet.” Grillázsteraszról látni még a „döglött rábát”, s ellátni az alliteráló eufemizmusig: „szirmaimból szellőztettem az elfekvő szagát (*látogatók*).

Leírni, kiírni, felírni, megírni, átírni. Leélni, felélni, megélni, elélni, átélni próbálta eddigi gyermek- és ifjúkori életútját számba venni. Számadásra készítő mű, amelynek nyelvezete helyén való. A kötetciklusok versdarabjai viszont nem mindig érthető módon tartoznak egybe. Az oldallapszámozás halványasága pedig mintha azt hangsúlyozná, hogy a veresszövegek egymáshoz „ragadása” nem okszerű. Mindezen apró részletek ellenére Horváth Veronikának sikerült az elsőkötetesek próbakövein végigmennie. A grillázsteraszt átfújhatja a szél, égetheti a nyár, behavazhatják a múlt emlékei: Horváth Veronika grillázspoézisében *minden átjárható*, miután jól átrágtuk magunkat rajta. Rajta, rajta... leszakadt... bennmaradt... Karamell és grillázs. Poézis. A javából.

ÜVEGHÁZ PORTRÉVAL I., 2018